

Arrest

nr. 220 894 van 8 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 oktober 2011, verklaart er zich op 11 oktober 2011 vluchteling.

1.2. Op 16 april 2014 erkende de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 18 januari 2017 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de geldigheid van verzoekers beschermingsstatuut te onderzoeken, nadat uit informatie van de federale politie te Zaventem bleek dat verzoeker naar Afghanistan was teruggekeerd.

1.4. Op 3 april 2017 en op 8 september 2017 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op deze elementen te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 31 oktober 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U bent geboren op 1 oktober 1994 in het dorp Nahr-e Shahi in het district Beshood van de provincie Nangarhar. U ging tot de negende klas naar school naar het Abdul Waqil lyceum in de buurt van uw dorp. In de avond volgde u Koranlessen aan de moskee. U heeft niet gewerkt. Uw vader, A.J., vertrok in 1998 naar het Verenigd Koninkrijk omwille van problemen. Uw moeder, B.J., is hem in 2006 gevolgd samen met uw twee broers. Ondertussen hebben zij allen de Britse nationaliteit. U en uw zus bleven bij uw grootmoeder in Nahr-e Shahi. U deed verschillende pogingen om uw familie te vervoegen in het Verenigd Koninkrijk maar dit is niet gelukt. Het verzoek tot gezinshereniging werd geweigerd. U was verloofd met S. en huwde haar in Pakistan. Zij is na het huwelijk naar het district Beshood teruggekeerd.

Tijdens uw asielpcedure verklaarde u dat u problemen kende in Afghanistan. Op een bepaald moment begon de mullah in de moskee te vertellen over de jihad en over gevechten tegen de buitenlanders. Elke vrijdag ging u met hem naar Cheknoori, gelegen in de regio Jalalabad (Surkh Rod). Daar kwamen verschillende mensen bijeen om te discussiëren over de islam. Op een bepaalde dag werd u door de mullah meegenomen naar een huis waar er zich gewapende strijders van de Taliban bevonden. De mullah vertelde aan hun leider commandant A.G. wie u was. Ze dachten dat u voor hen wou gaan vechten. Er werd u verteld hoe ze vechten en waar ze vechten. Ze zeiden dat het uw plicht was om mee te vechten. Mocht u niet meedoen zou u in de problemen geraken. U kreeg schrik en daarom ging u akkoord. U zou eerst drie maanden opleiding krijgen in Nangarhar en vervolgens naar Waziristan, in Pakistan, gestuurd worden voor een zelfmoordopleiding. Ze vroegen u de volgende week terug te keren. U vertelde een smoes aan uw grootmoeder, namelijk dat u naar Peshawar ging om papieren voor het Verenigd Koninkrijk op te halen, om weg te kunnen gaan. Eigenlijk ging u met de mullah een gewonde strijder bezoeken in Sherzad. Er werd gezegd dat hij uw collega zou zijn. Uw grootmoeder belde ondertussen uw vader. Normaal ging u altijd samen met uw zus naar Peshawar en niet nu waardoor ze gealarmeerd was. Uw vader vertelde haar dat er helemaal geen papieren voor u waren in Peshawar. Toen u terug thuis kwam werd u grootmoeder kwaad en ze vroeg u om de waarheid te vertellen. Toen u uw vader aan de telefoon kreeg werd deze ook heel kwaad. Uw vader belde met uw oom, de man van uw tante. Hij is jullie komen halen. Na één week bent u vertrokken uit Afghanistan. Op 10 oktober 2011 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd. Vier à vijf maanden na uw vertrek werden er twee dreigbrieven naar uw familie gestuurd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara, de Britse paspoorten van uw familie alsook een DNA-test voor het UK neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende u op 16 april 2014 de vluchtelingenstatus toe.

Uit informatie van de Federale Politie te Zaventem blijkt dat u op 10 augustus 2016 vanuit Zaventem het vliegtuig nam met bestemming Pakistan. Op 25 december 2016, na een afwezigheid van ongeveer vierenhalve maand, keerde u terug naar België. Bij controle in de luchthaven bleek u in het bezit van een Belgisch paspoort voor vluchtelingen en een Belgische verblijfskaart. Tijdens een verhoor gaf u onder meer te kennen dat u bij uw vrouw in Afghanistan verbleven had en dat het paspoort waarmee u de grens Pakistan-Afghanistan overstak in Afghanistan was achtergebleven.

Gezien deze nieuwe elementen in uw dossier heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het CGVS op 18 januari 2017 verzocht de geldigheid van uw beschermingsstatus te onderzoeken. Op 3 april 2017 en op 8 september 2017 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. U verklaart dat u naar Pakistan reisde en dat u daar in Peshawar gehuwd bent met S., die eveneens uit Qasaba (of Nahr-e Shahi) Behsud afkomstig is. U huwde in Pakistan omdat de grens met Afghanistan dicht ging en omdat u nog steeds de Taliban dient te vrezen. Na het huwelijk is uw vrouw naar haar familie in Nahr-e Shahi in Behsud teruggekeerd. U beklemtoont dat u niet naar Afghanistan bent teruggegaan en dat u steeds in Pakistan gebleven bent.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw paspoort en vliegtuigtickets neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u bij terugkeer uit Pakistan op 25 december 2016 door de Federale Luchtvaartpolitie Zaventem werd gecontroleerd en verhoord.

U stelde er dat u bij uw vrouw in Afghanistan verbleven had. U verklaarde dat Afghanistan niet meer zo gevaarlijk is en dat een terugkeer en verblijf aldaar bijgevolg geen probleem zijn. U voegde er aan toe dat u de grens met Afghanistan overstak met behulp van een Afghaans paspoort, dat u nadien achterliet in Afghanistan. U stelde dat dit niet de eerste keer was dat u naar Afghanistan terugkeerde. Na het afleggen van deze verklaringen bedacht u zich blijkbaar en verklaarde u plots dat u zich vergiste en dat u niet in Afghanistan bent geweest. Wanneer de Luchtvaartpolitie u vervolgens vroeg of u eerder al dan niet naar Afghanistan was teruggekeerd, bevestigde u dit waarop u andermaal op uw verklaringen leek terug te komen en vervolgens weigerde nog te antwoorden op de vragen.

Dat u uw aanvankelijke verklaringen plots herroept is zeer opmerkelijk. U argumenteert nu dat u moe was na een lange reis en dat de persoon die u ondervroeg u wellicht niet goed begreep (CGVS, 3 april 2017, p.3). Dit kan maar matig overtuigen, te meer de Luchtvaartpolitie in uw bagage ook "namaak camouflage kledij van het Afghaanse leger, afkomstig van een winkel in Afghanistan" aantrof. Dat u niet in Afghanistan bent geweest, kan gezien deze vaststellingen niet overtuigen.

Nog andere vaststellingen bevestigen dat u niet louter in Pakistan verbleven heeft maar dat u daadwerkelijk naar Afghanistan bent teruggekeerd. Zo postte u op 3 september 2016 op één van uw Facebookaccounts een foto waarop u met een andere persoon te zien bent. Het CGVS voegde een foto bij het administratief dossier die vanuit een vergelijkbaar standpunt genomen werd en die aantoonde dat u in Kabul was. Verder vond het CGVS op deze account, waarvoor u zoals u zelf heeft bevestigd de naam E.S. gebruikt (CGVS, 8 september 2017, p.4), een foto waarop u met enkele andere mannen te zien bent. De nummerplaat van jullie wagen toont aan dat deze auto uit Kabul komt. Dit is merkwaardig temeer u ten overstaan van het CGVS aangaf dat de grensovergang Pakistan-Afghanistan ten tijde van uw zogezegde verblijf in Pakistan hermetisch afgesloten was: er zou zelfs geen vogeltje de grens over kunnen (CGVS, 8 september 2017, p.3). Met deze bedenking geconfronteerd, argumenteert u dat deze auto al van daarvoor in Pakistan was, wat niet kan overtuigen, te meer nog andere foto's die aan het dossier werden toegevoegd aantonen dat u veeleer in Darunta, vlakbij Jalalabad, gefotografeerd werd. Bovendien kan het CGVS vaststellen dat uw post al van 8 augustus 2015 dateert, wat aantoonde dat u ook eerder al en dus meermaals naar Afghanistan reisde, zoals u ook aanvankelijk tijdens uw gesprek met de Federale Politie te Zaventem verklaarde. Voorts lijkt een andere foto op uw account er op te wijzen dat u tijdens uw recentste bezoek aan Afghanistan in Behsud (uw thuisbasis) geweest bent. Op een foto, gepost op 30 augustus 2016, bent u op de cricketground daar te zien. Een Afghaanse vlag in de achtergrond, een commentaar van uw vriend Z.A. ("nice nangarhar"), een andere foto van deze cricketground die bevestigt dat het dezelfde locatie in Behsud betreft alsook de vaststelling dat u zelf geenszins kan verduidelijken waar in Peshawar deze cricketground dan wel zou gelegen zijn (CGVS, 8 september 2017, p.), tonen aan dat u in Afghanistan was.

U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus terug naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Nadat u in België werd erkend als vluchteling op 16 april 2014 ging u in augustus 2016 voor meer dan 4 maanden terug naar Afghanistan. U bood geen zicht in welke omstandigheden u in Afghanistan hebt verbleven en u bleef zelfs ontkennen te zijn teruggekeerd. U maakte geenszins aannemelijk dat u er nu nog een vrees voor vervolging dient te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asieliinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 3 april 2017 en op 8 september 2017 gehoord door het CGVS. Echter, u bent twee gehoren lang halsstarrig blijven ontkennen dat u naar Afghanistan terugkeerde en hield vol, ook als u met de foto's waarvan hierboven sprake geconfronteerd werd, steeds in Pakistan te zijn gebleven. Gezien het CGVS in deze beslissing aantoonde dat het niet geloofwaardig is dat u niet in Afghanistan was, kan de door u aangebrachte argumentatie een behoud van uw internationale beschermingsstatus evenwel niet wettigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus verder toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 15 stukken (stukken 2-16).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 27 februari 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (rechtsplegingdossier, stuk 7).

Met een aangetekend schrijven van 11 maart 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een aantal bijkomende stukken bij betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Op 16 april 2014 nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus. In de bestreden beslissing wordt de in hoofde van verzoeker erkende vluchtelingenstatus ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker naar Afghanistan terugkeerde nadat hij als vluchteling werd erkend en dat verzoekers persoonlijk gedrag er bijgevolg op wijst dat verzoeker in Afghanistan geen gegronde vrees voor vervolging kent.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om op de motivering uit de bestreden beslissing inzake de intrekking van zijn vluchtelingenstatus een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing terecht tot intrekking van de op 16 april 2014 in hoofde van verzoeker erkende vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in: [...]

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest."

Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat redelijkerwijze dient te worden aangenomen dat verzoeker, vermoedelijk zelfs meermaals, naar Afghanistan terugkeerde nadat in zijn hoofde de vluchtelingenstatus werd erkend:

"Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u bij terugkeer uit Pakistan op 25 december 2016 door de Federale Luchtvaartpolitie Zaventem werd gecontroleerd en verhoord.

U stelde er dat u bij uw vrouw in Afghanistan verbleven had. U verklaarde dat Afghanistan niet meer zo gevaarlijk is en dat een terugkeer en verblijf aldaar bijgevolg geen probleem zijn. U voegde er aan toe dat u de grens met Afghanistan overstak met behulp van een Afghaans paspoort, dat u nadien achterliet in Afghanistan. U stelde dat dit niet de eerste keer was dat u naar Afghanistan terugkeerde. Na het afleggen van deze verklaringen bedacht u zich blijkbaar en verklaarde u plots dat u zich vergiste en dat u niet in Afghanistan bent geweest. Wanneer de Luchtvaartpolitie u vervolgens vroeg of u eerder al dan niet naar Afghanistan was teruggekeerd, bevestigde u dit waarop u andermaal op uw verklaringen leek terug te komen en vervolgens weigerde nog te antwoorden op de vragen.

Dat u uw aanvankelijke verklaringen plots herroept is zeer opmerkelijk. U argumenteert nu dat u moe was na een lange reis en dat de persoon die u ondervroeg u wellicht niet goed begreep (CGVS, 3 april 2017, p.3). Dit kan maar matig overtuigen, te meer de Luchtvaartpolitie in uw bagage ook "namaak camouflage kledij van het Afghaanse leger, afkomstig van een winkel in Afghanistan" aantrof. Dat u niet in Afghanistan bent geweest, kan gezien deze vaststellingen niet overtuigen.

Nog andere vaststellingen bevestigen dat u niet louter in Pakistan verbleven heeft maar dat u daadwerkelijk naar Afghanistan bent teruggekeerd. Zo postte u op 3 september 2016 op één van uw Facebookaccounts een foto waarop u met een andere persoon te zien bent. Het CGVS voegde een foto bij het administratief dossier die vanuit een vergelijkbaar standpunt genomen werd en die aantoont dat u in Kabul was. Verder vond het CGVS op deze account, waarvoor u zoals u zelf heeft bevestigd de naam E.S. gebruikt (CGVS, 8 september 2017, p.4), een foto waarop u met enkele andere mannen te zien bent. De nummerplaat van jullie wagen toont aan dat deze auto uit Kabul komt. Dit is merkwaardig temeer u ten overstaan van het CGVS aangaf dat de grensovergang Pakistan-Afghanistan ten tijde van uw zogezegde verblijf in Pakistan hermetisch afgesloten was: er zou zelfs geen vogeltje de grens over kunnen (CGVS, 8 september 2017, p.3). Met deze bedenking geconfronteerd, argumenteert u dat deze auto al van daarvoor in Pakistan was, wat niet kan overtuigen, te meer nog andere foto's die aan het dossier werden toegevoegd aantonen dat u veeleer in Darunta, vlakbij Jalalabad, gefotografeerd werd. Bovendien kan het CGVS vaststellen dat uw post al van 8 augustus 2015 dateert, wat aantoont dat u ook eerder al en dus meermaals naar Afghanistan reisde, zoals u ook aanvankelijk tijdens uw gesprek met de Federale Politie te Zaventem verklaarde. Voorts lijkt een andere foto op uw account er op te wijzen dat u tijdens uw recentste bezoek aan Afghanistan in Behsud (uw thuisbasis) geweest bent. Op een foto, gepost op 30 augustus 2016, bent u op de cricketground daar te zien. Een Afghaanse vlag in de achtergrond, een commentaar van uw vriend Z.A. ("nice nangarhar"), een andere foto van deze cricketground die bevestigt dat het dezelfde locatie in Behsud betreft alsook de vaststelling dat u zelf geenszins kan verduidelijken waar in Peshawar deze cricketground dan wel zou gelegen zijn (CGVS, 8 september 2017, p.), tonen aan dat u in Afghanistan was.

U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus terug naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Nadat u in België werd erkend als vluchteling op 16 april 2014 ging u in augustus 2016 voor meer dan 4 maanden terug naar Afghanistan. U bood geen zicht in welke omstandigheden u in Afghanistan hebt verbleven en u bleef zelfs ontkennen te zijn teruggekeerd. U maakte geenszins aannemelijk dat u er nu nog een vrees voor vervolging dient te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asieliinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 3 april 2017 en op 8 september 2017 gehoord door het CGVS. Echter, u bent twee gehoren lang halsstarrig blijven ontkennen dat u naar Afghanistan terugkeerde en hield vol, ook als u met de foto's waarvan hierboven sprake geconfronteerd werd, steeds in Pakistan te zijn gebleven. Gezien het CGVS in deze beslissing aantoont dat het niet geloofwaardig is dat u niet in Afghanistan was, kan de door u aangebrachte argumentatie een behoud van uw internationale beschermingsstatus evenwel niet wettigen."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker met betrekking tot zijn verblijfplaats(en) als volgt:

"Verweerster oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Verweerster baseert zich hiervoor op de verklaringen van verzoeker die werden afgenomen bij zijn aankomst op de luchthaven in België.

Verzoeker benadrukt dat zijn verblijf in Afghanistan een misverstand betreft dat ontstond tijdens het interview bij de Federale Luchtvaartpolitie Zaventem. Verzoeker heeft immers nooit één voet in Afghanistan gezet. Verzoeker verbleef steeds bij zijn vrouw in Pakistan.

Bovendien was er gedurende het verhoor door de Federale Luchtvaartpolitie er geen tolk aanwezig. Het verhoor werd van verzoeker afgenomen in het Nederlands, een taal die verzoeker absoluut niet beheerst.

Het enige wat verzoeker wel heeft verklaard is dat hij over de grens tussen Pakistan en Afghanistan wel regelmatig over stak in 2007 voor zijn komst naar België. Verzoeker deelde de Federale Luchtpolitie mee dat hij destijds bij het oversteken van de grens geen enkel probleem ondervond. De reden voor verzoeker zijn reizen in 2007 is dat hij toen zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk in orde trachtte te brengen.

In dit kader heeft verzoeker ook verklaard hoe de grens van Pakistan naar Afghanistan over te steken. Echter had verzoeker het nooit over een recent oversteken van deze grens."

De Raad stelt vast het loutere gegeven dat er tijdens verzoekers verhoor door de federale politie te Zaventem geen tolk aanwezig was, op zich niet volstaat om het onjuiste karakter van de vaststellingen van de politieagenten aan te tonen. De bewering dat verzoeker het Nederlands absoluut niet zou beheersen, dient gerelativeerd te worden door zijn aanwezigheid in België sinds 10 oktober 2011. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de federale politie stelt dat hij heeft verklaard op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen werd gezegd. De agenten van de federale politie hebben er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van verzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot het bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, overeenstemt met wat verzoeker in werkelijkheid heeft verklaard. Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel.

Verder blijkt uit een lezing van de vaststellingen van de federale politie te Zaventem (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) niet dat verzoeker sprak over het regelmatig oversteken van de grens tussen Pakistan en Afghanistan in 2007, temeer daar dit verhoor handelt over verzoekers verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn terugkomst in België op 25 december 2016.

Wat betreft de kledij die hij bij zijn terugkomst in België bij zich had, stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verweerster is in de bestreden beslissing ten onrecht van oordeel dat verzoeker Afghaanse kledij in zijn koffer zou hebben gehad die hij zelf in Afghanistan zou hebben aangekocht.

Verzoeker preciseert dat de kledij die in zijn koffer zat niet van hem was. Meer bepaald heeft verzoeker deze kledij gekregen van zijn broer in Pakistan."

De bewering dat de Afghaanse kledij in zijn bagage niet van hem was maar van zijn broer, kwam duidelijk *post factum* tot stand na confrontatie met de bestreden beslissing. Als zodanig volstaat dit verweer allerminst om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker geheel nalaat *in concreto* uiteen te zetten waarom zijn broer hem in Pakistan camouflagekledij van het Afghaanse leger, afkomstig van een winkel in Afghanistan, zou geven om mee te nemen naar België.

Wat betreft de voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) voert verzoeker aan als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verweerster merkt in bestreden beslissing op dat verzoeker in Kaboel zou zijn geweest. Verweerster baseert zich hiervoor op een foto met een auto met een nummerplaat uit Kaboel. Ook beweert verweerster dat er foto's zouden genomen zijn in Darunta, vlakbij Jalalabad en op een cricketveld in de provincie Nangarhar.

Verzoeker stelt dat de desbetreffende foto werd genomen in Svat in Pakistan. De auto is eigendom van de neven van verzoeker zijn vrouw die van Afghanistan naar Pakistan waren gereisd door middel van een grenspas.

Verder benadrukt verzoeker dat de foto's in Darunta dateren van voor zijn asielaanvraag in België. Verzoeker is immers nog zeer jong op de foto's.

[...]

Wat betreft de foto op het cricketveld, vermeldt verzoeker dat deze genomen is in Pakistan. Op het moment dat de foto werd genomen, werd een match gespeeld tussen Afghanistan en Pakistan. Omwille van deze match waren er Afghaanse vlaggen, zoals afgebeeld op de foto."

De Raad stelt vast dat verzoeker inzake de foto met de auto met Afghaanse nummerplaat, slechts zijn eerdere verklaring herhaalt dat deze foto in Pakistan werd genomen en dat de auto niet aan hem toebehoort maar aan een de neven van zijn echtgenote die van Afghanistan naar Pakistan waren gereisd. Het louter herhalen van eerdere verklaringen volstaat op zich evenwel niet om de motieven in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen te weerleggen.

Dat verzoeker op de foto's genomen in Darunta jonger is, is in overeenstemming met de vaststelling dat deze foto's in 2015 op verzoekers Facebookprofiel werden geplaatst. Noch de datum van het plaatsen van deze foto's, noch verzoekers uiterlijk op deze foto's tonen echter aan dat het foto's betreffen die voorafgaand aan het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België zouden zijn gemaakt. Terecht motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat deze foto's eerder het vermoeden versterken dat verzoeker meerdere malen naar Afghanistan terugkeerde, zoals hij initieel ook verklaarde ten aanzien van de federale politie te Zaventem.

Hoewel verzoeker een grote hoeveelheid stukken bijbrengt, laat hij na enig stuk bij te brengen dat zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat de foto op het cricketveld werd gemaakt in Pakistan op het moment van een match tussen Pakistan en Afghanistan zou kunnen staven. Bovendien verklaart deze bewering niet de commentaar van zijn vriend Z.A. bij deze foto ("*nice nangarhar*") en doet deze bewering geen afbreuk aan de vaststelling dat uit een andere foto van dit cricketveld blijkt dat het wel degelijk om het cricketveld in Behsud gaat. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift bovendien nog steeds na te verduidelijken waar in Peshawar het betreffende cricketveld van de foto zich dan wel zou bevinden. Dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift dient te bedienen van dergelijke gekunstelde *post factum*-beweringen vormt een bijkomende indicatie voor de vaststelling dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden met het oog op het behoud van zijn vluchtelingenstatus.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-16 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) vertoont geen enkele *nexus* met zijn voorgehouden persoonlijke vrees voor vervolging en/of met zijn beweerde verblijf in Pakistan. Aldus is deze informatie niet van aard om op de motieven in de bestreden beslissing of op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

2.3.2.5. Verder kan verzoeker allerm minst worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de door de commissaris-generaal aangehaalde argumenten voor de intrekking van zijn vluchtelingenstatus enkel dienstig zouden kunnen worden aangewend bij een beoordeling van zijn vrees *ex nunc* doch niet kunnen volstaan bij een beoordeling van deze vrees *ex tunc* zoals voorzien in artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Immers, het loutere feit dat het persoonlijk gedrag van verzoeker, met name zijn terugkeer naar Afghanistan, heeft plaatsgegrepen nádat hij als vluchteling werd erkend, betekent niet dat dit gedrag onmogelijk zou kunnen aantonen dat verzoeker *ab initio* geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou hebben gekend en dat dus een beoordeling van deze vrees geen *ex tunc*-karakter zou kunnen hebben. Uit de uiteenzetting van het feitenrelaas in de bestreden beslissing, die in het verzoekschrift wordt overgenomen (p. 2-3), blijkt dat verzoekers vrees voor vervolging zich situeert ten aanzien van de taliban die hem wensten in te zetten voor het plegen van een zelfmoordaanslag. Temeer daar verzoeker er in zijn verzoekschrift zelf op wijst dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds zijn erkenning als vluchteling enkel verslechterde, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, wanneer hij in België internationale bescherming geniet omwille van zijn voormelde vrees voor de taliban, onder geen enkel beding naar Afghanistan zou terugkeren teneinde te vermijden alsnog het slachtoffer te worden van de gevreesde bedreigingen. Dat verzoeker desalniettemin toch naar Afghanistan terugkeerde (zie *supra*), toont dan ook aan dat bij de toekenning van de vluchtelingenstatus in 2014 er ten onrechte van werd uitgegaan dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Als dusdanig wijst verzoekers persoonlijk gedrag na zijn erkenning als vluchteling, met name zijn terugkeer naar Afghanistan, erop dat verzoeker *ab initio* geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet koestert. De commissaris-generaal

besluit op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dan ook terecht tot intrekking van de op 16 april 2014 in hoofde van verzoeker erkende vluchtelingenstatus.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 191 956 van 13 september 2017 (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat dit arrest betrekking heeft op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet van een persoon die terugkeerde naar Irak.

Als dusdanig heeft dit arrest *in casu* geen enkele relevantie vermits het onderhavig geval handelt over de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet van een persoon die terugkeerde naar Afghanistan.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van artikel 55/3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting dienaangaande in het derde middel (verzoekschrift, p. 9-11) mist dan ook relevantie en doet voor het overige op generlei wijze afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

2.3.2.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.7. Gezien het voorgaande, besluit de commissaris-generaal terecht tot de intrekking van de op 16 april 2014 in hoofde van verzoeker erkende vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateraal damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie.

Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden van Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaanse en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerd ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke

aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterke seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn dorp, Nahr-e Shahi, in een gebied ligt met "zeer weinig bebouwing en zeer veel landbouwactiviteit" en bijgevolg niet behoort tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad, dient vastgesteld dat zulks niet blijkt uit de kaarten die verzoeker ter staving van zijn bewering voorlegt (verzoekschrift, stukken 3-5). Waar verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: "Uit stuk 29 en stuk 30 blijkt dat het dorp waaruit verzoeker afkomstig is te midden agrarisch gebied ligt.", dient erop gewezen dat noch het verzoekschrift, noch de aanvullende nota van verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 9) een stuk 29 of 30 bevatten. Verzoekers bewering dat zijn dorp niet zou behoren tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad, terwijl uit de bijgevoegde kaart (verzoekschrift, stuk 4) blijkt dat Nahr-e Shahi alleszins vlakbij de grens met het district Jalalabad ligt, betreft dan ook slechts een blote bewering die op het voorgaande geen ander licht kan werpen. Daarenboven dient erop gewezen dat het district Behsud niet wordt genoemd waar in de EASO "Guidance Note" de in het bijzonder door het conflict geraakte districten in de provincie Nangarhar worden genoemd:

"There was strong presence of insurgent groups in some parts of Nangarhar, including the Taliban and ISKP who continued to fight over territorial control. Military operations were being conducted regularly in the province. The conflict severity varied within the province, with the districts of Achin, Deh Bala, Pachieragam, Khogiyai, Chaparhar, Hisarak, Surkhrod, Kot, Shinwar, Muhmand Dara, and Lalpur being particularly affected."

(vrije vertaling: Er was een sterke aanwezigheid van opstandige groepen in sommige delen van Nangarhar, inbegrepen de Taliban en ISKP die bleven strijden voor territoriaal controle. Militaire operaties werden regelmatig gevoerd in de provincie. De ernst van het conflict verschilde doorheen de provincie, waarbij de districten Achin, Deh Bala, Pachieragam, Khogiyai, Chaparhar, Hisarak, Surkhrod, Kot, Shinwar, Muhmand Dara, en Lalpur in het bijzonder geraakt werden.)

("EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018, p. 87).

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 6-16 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) vermag aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en is dan ook niet van aard aan te tonen dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist en/of achterhaald zou zijn.

Gezien het voorgaande, wordt de hiervoor geciteerde analyse uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER